

In memoriam: Dušan Peršić (1925.–2016.)

Ima ljudi koji raspolažu čudnim znanjima, nekom kombinacijom lektire, arhivskog istraživanja, tuđeg trača i vlastitih doživljaja: takvi tako pišu i pripovijedaju, i čovjek u razgovoru s njima nikada nije načistu iz kojeg pretinca koji dio priče potječe. Štoviše, priče tih ljudi nikada nisu tek informativne i objektivne, već s nekom dubljom moralnom potkom, tendencioznom i simpatično pristranom. Ti pasionirani historiografski propovjednici inficiraju svojim zanosom sve generacije sugovornika, najbolje dokazujući tezu Edwarda Saida o beletrističnosti povijesti. Takav, eruditski enciklopedično živahan diskutant bio je i Dušan Peršić Pipili.

Rođen na Liburniji za Mussolinija kao potomak imućnih moreplovaca, odgajan od tetâ sa Škrbića i sa zagrebačkom diplomom iz sredine pedesetih, nesvakidašnje je pretapao talijansko klasično obrazovanje, medicinsku profesiju, libijsko višegodišnje iskustvo i uronjenost u lovranski lokalni amarkord. Sve samo ne pasivni promatrač života, bio je pomalo razmažen bonvivan koji se pod stare dane napokon angažirao i politički i predsjedao Općinskim vijećem, ali i osnivao udruge Naš Lovran i Katedru Čakavskog sabora Lovran. Pučkajući muštikliranom cigaretom, komentirao bi muppetshowski podjednako izložbe kao i kolone posjetitelja s kauča koji bi, kad Dušan više nije mogao dugo stajati, baš za njega bili dovukli u ugao Galerije „Laurus“ za *Šobota bana i dobrih dana* 1990-ih: staro i mlado prilazilo bi na poklon, a *il grande capo*, kako ga je nazvao Charles Billich, kimao bi monarški glavom i vraćao se našoj vazda sangviničkoj raspri iniciranoj nekom ni po čemu posebnom opaskom. Kao i svi pravi patrijarsi, ženu i kćer spominjao je u kontekstu njihovih djela – hvaleći Mirjaninu knjigu o lovranskim vilama ili Lidijin posao u Padricianu. Nije bio od onih koji samo „znaju“ i dociraju: istražujući minuciozno mikroteme kojih bi se dohvatio, producirao bi svježije crtice idealne za okrugle stolove, koje su napokon završile ne samo u zbornicima već i u lovranskom vodiču i „spomenaru“. Radoznao, znao bi nazvati uvečer, s fiksnog na mobilni telefon, raspitujući se što ima nova na

Fakultetu i, naravno, završavajući s neizostavnim *ala pasaj malo kada arivaš i pripejaj mi tvoji da ih vidin...* Te „moje“ nikada nije stigao upoznati: dinamikom svog govora i interesa odvikao me, tipično, da razmišljam o njemu kao smrtnome i, razgoneći svojim lingvističkim i historiografskim asocijacijama inerciju svakodnevnog banalnosti, učinio da uvijek komotno odgađam odlazak k njemu u Lovran, zvonjenje i dugo čekanje na vratima da se pojavi i pruži požutjele prste kašljući i zviždukajući kao i svi kronični bronhitičari.

Dušan Peršić doživio je pristojnu dob, prkoseći zagovornicima umjerenog i zdravog života. Međutim i nakon 90 godina postojanja on će mi, to znam, ozbiljno nedostajati: već ovih dana rado bih ga ispitao o Gadafiju i osjećam kao da mi je netko izmakao iz ruku izlizani debeli lokalni leksikon s digresijama i ekskurzijama u sve i sva. Ne vjerujem da je bilo lako živjeti s njime, ali ja već odavno ionako ne dijelim ljude na tašte i skromne, moralne i amoralne, dobre i loše, već samo na zanimljive i nezanimljive, a Dušan Peršić sigurno se ubrajao u zanimljive. Štoviše, nekako mi se čini da ga već vidim kako, na Elizejskim poljima, za stolom s nekim bjelobradim sugovornikom nalik svetom Petru iz televizijskih reklama *Lavazze*, bez ikakva prekida nastavlja svojim *Rožica, čuj da ti poveden jenu stvar...*

Amir Muzur

* * *

Odlaskom dr. med. Dušana Peršića izgubili smo ne samo dragog sugovornika već i izuzetnu kreativnu i pokretačku energiju u redovima naše Katedre. Već i prije njezina osnivanja zalagao se oko različitih predavanja, izložbi i drugih kulturnih manifestacija te stalno upozoravao na potrebu valorizacije bogate lovranske baštine. Time, a napose poticanjem izdavačke djelatnosti, koja je tek bila u povojima na prostoru Općine Lovran, usmjerio je cjelokupni daljnji rad Katedre i dao presudne smjernice za osmišljavanje mogućih sadržajnih puteva ovog Zbornika. Bio je glavni inicijator osnivanja Katedre Čakavskoga sabora Lovran te je u listopadu 2008. na Osnivačkoj skupštini izabran i za člana njezina prvog Izvršnog odbora. Njegov Lovranski spomenar bio je prva knjiga objavljena u Katedrinoj nakladi, objavljivao je i u Zborniku te bio najpomniji kritičar i nezaobilazan savjetnik za velik broj Katedrinih projekata. Kroz stalne tradicionalne projekte i manifestacije, poput znanstvenog skupa i Zbornika, i dalje se potvrđuje njegova prisutnost u svima nama koji smo se s ljubavlju priklonili njegovu neumornu istraživačkom entuzijazmu u promociji i valorizaciji neizmerno bogate i vrijedne lovranske baštine. Na nama je da tako ostane i u budućnosti, dijelom iz poštovanja, a dijelom i iz moralne dužnosti koju nam je ostavio u nasljedstvo.

Uredništvo